

BAVO DHOOGHE

Scrabble Man

Houtekiet
Antwerpen / Utrecht

www.bavodhooge.be

‘All the world’s a stage,
And all the men and women merely players.
They have their exits and their entrances,
And one man in his time plays many parts’
– WILLIAM SHAKESPEARE, *As you like it*, II/7

‘If I hear anymore shit outta you, I’m gonna fuckin’
bust your head, and I’m gonna stick your head in a
fucking toilet bowl, and I’m gonna make it stay there.’
– BENNY BENITO in *Scrabble Man*

Clint Wilson dacht: als mijn leven een film is, waar is de popcorn? Hij zag alles door een lens. Momenteel zag hij zichzelf in een kraanshot in een oude Chevy '73 zitten, een beetje zoals Orson Wallace die gangsterfilm, *Touch of Evil*, liet beginnen. Bij elke mijlpaal in zijn leven vroeg Clint zich af hoe hij zou reageren, welke scène hij zou naspelen. Sterven in breedbeeld als in een westernduel, een *cinéma vérité*-crash door de straten van San Francisco of gewoon verdwijnen in het sleutelgat van een stomme film. Naast hem zat zijn buddy Cody Stitt, zwarter dan kool en niet zo begaan met films of popcorn. Hij zat meer in over het wapen dat Clint in zijn hand had.

‘Je zei dat er geen echt wapen aan te pas zou komen.’

‘Als je vastzit, moet je maar een vent met een pistool de kamer laten binnenstormen. Een of andere fransoos zei dat. Maar die had het dan weer van een of andere misdadenschrijver.’

‘We zitten niet vast. We moeten nog beginnen. Je sprak over een fakewapen.’

‘Een regisseur neemt elke dag duizend beslissingen en moet de kerk in het midden houden.’

‘De kerk? Dat is een echt wapen, Clint.’

‘We draaien geen Disneyfilm, cabron.’

‘Wat is volgens jou de kerk in het midden houden?’

‘Als ik niet met een echt wapen de kamer binnen kan komen, kan ik ook niet met een waterpistool rondlopen. Dan kan ik net zo goed met mijn lul in mijn hand rondlopen. Die schiet soms nog sneller. De kerk is dus in dit geval een echt wapen dat niet geladen is, snap je?’

‘Ik snap het. Waarom steek je de kogels in je zak?’

‘Ik ga ze niet zomaar op straat gooien. Je vertrouwt me toch? Ik ga niet schieten, cabron. Het enige wat ik wil schieten, is een schitterende scène met Benny. Als Benny.’

‘Als Benny wat?’

‘Als Benny. Punt. Ik als Benny.’

‘Juist’, zei Cody en hij keek uit het raam.

Clint rolde het magazijn en haalde de trekker over. Er klonk een droge klik. Klik.

‘Wat heb je eigenlijk met Benny Benito?’

‘Wat heb ik met... Man, wat heb ik niet met Benny Benito?’

‘Je bent toch genoemd naar Clint?’

‘Clint? Clint wie?’

‘Er lopen niet zoveel Clints rond in Hollywood, Clint. Waarom zweten je handen zo? Het handvat van dat wapen is zo vet als drop.’

‘Dat handvat zoals jij het noemt is geen handvat, maar een kolf, en we hadden het over Benny Benito, de man die als twee druppels water op mij lijkt.’

Clint hief zijn kin op en keek in de spiegel. Hij knikte.

‘Ja, dat blijf je maar zeggen’, zei Cody. ‘Maar ik zie het nog altijd niet.’

‘Je ziet wat niet?’

‘Ik zie Benny niet.’

‘Maak het nou, man.’

‘Ik zie hem niet in jou.’

‘Je moet hem niet zien. Kijk eens, je hebt mensen die van ver een beetje lijken op een acteur. Je hebt mensen die

het perfecte spiegelbeeld zijn van een acteur, maar hem toch niet zijn. En dan heb je mensen zoals ik die je gewoon dag in, dag uit, elke minuut, elke seconde doen denken aan Benny Benito.'

'Je maakt jezelf wat wijs.'

'Ja? Ik zeg je, Benny holt straks zo naar de badkamer om te checken of ze zijn spiegel niet aan de voordeur hebben gehangen.'

Cody zuchtte en bleef maar uit het raam staren.

'Clint, je hebt bruin haar...'

'Donkerbruin.'

'Je hebt blauwe ogen...'

'Eén woord, cabron: lenzen.'

'Je hebt niet eens een kinkratertje.'

'Een wat?'

'Een kuiltje in je kin.'

Clint checkte. Het kuiltje was er niet. Een gemis.

'Spreek me gerust tegen als ik iets vergeten ben.'

'Je ziet het inderdaad niet, cabron. Ik hoeft niet per se op hem te lijken. Ik hoeft er niet donker uit te zien. Jij ziet er donker uit.'

'Wat is dat? Alles wat je zegt, ben je zelf?'

'Je hebt zeker nog nooit gehoord van kleurshampoo? Ze kunnen hier tegenwoordig heel wat werk verzetten in de Hills. Als ze een volledig gezicht weer helemaal kunnen aanspannen, als ze een miljoen liter vet uit de billen van een dik wijf kunnen zuigen, dan kunnen ze toch ook wel een klein zielig kuiltje in een kin maken, zeker? Shit, ik kan het zelf ook wel met een knipmesje. Wil je dat ik het doe? Het is zo gebeurd, hoor.'

'Nee, straks lijk je nog te véél op hem', zei Cody.

'Wat ik wil zeggen is dat ik dat kuiltje niet nodig heb. De mensen zien mij en ze zien Benny Benito.'

Cody draaide zich nu naar Clint.

‘Ik zie enkel een sul met een egoprobleem.’

‘Dat komt omdat jij me alle dagen ziet. Als je me elke dag ziet, dan zie je het niet meer. Dan is het *weg* omdat ik vanzelf Benny ben geworden. Het is zo gewoon geworden dat je er niet meer bij stilstaat. Ik sta er ook niet meer bij stil, want als ik me zou afvragen waarom al die wijven me willen versieren, dan zou ik wel eens tot de vaststelling kunnen komen dat het komt omdat ik wel heel veel *weg* heb van Benny Benito. En ik mag dan wel zijn tweelingbroer lijken, ik heb inderdaad ook nog wel mijn eigen ego.’

‘Oké, je lijkt als twee druppels water op Benny Benito, als ik het zo mag samenvatten. Dat brengt ons bij het plan. Het plan waarbij ik het woord wapen niet heb horen vallen, tenzij ik iets gemist heb. Waarom steek je dat ding nu tussen je riem?’

‘Relax, cabron. Het plan is niet veranderd. We gaan nog altijd samen naar binnen en ik leg, wat je zou kunnen noemen, een screentest af. Het zal zelfs niet eens zo ver komen, want als Benny me ziet, is het zo geklonken. Maar stel – en ik zeg: stel – dat hij toch iets meer van me verwacht, dan zal ik een staaltje van mezelf moeten geven. Een staaltje met een stukje staal, snap je?’

Clint giechelde, niet zoals Cody ooit de grote Benny Benito had horen giechelen.

‘Ik snap niet goed hoe jij als lookalike voor Benny Benito kunt gaan werken met een wapen op zak. Ik kan me vergissen, maar dat doet een lookalike niet.’

Nee, dat deed een lookalike niet. Waar Clint zijn zinnen op had gezet, was gewoon als lookalike gaan werken voor Benny Benito. Een stand-in in drukke tijden, als Benny bijvoorbeeld een persconferentie of interview moest geven

aan de andere kant van de oceaan en op hetzelfde tijdstip ergens op een rode loper aan de hand van een heet moordwif moest verschijnen. Handtekeningen uitdelen, reclamespots maken voor Braziliaanse koffie of Schotse whisky en de paparazzi aan het lijntje houden. Dat zag Clint zo wel een beetje zitten. Hij wist dat Benny dat ook zag zitten. Het was gewoon een kwestie van de juiste man op het juiste moment. Of dacht je soms dat een beer als Benny Benito daar zelf ooit bij stilgestaan had? Nee, want Benny Benito kon in geen honderd jaar weten dat er iemand op deze aardkloot rondliep die nog meer op Benny Benito leek dan Benny Benito zelf. In die zin was Clint Wilson de wandelende reclamespot voor zijn eigen winkeltje Look & Like met allemaal klonen van bekende sterren. Hij was het gezicht. De slogan van het bedrijf was dan ook niet voor niets: 'Wij zijn er niet alleen voor u, wij zijn u!' Verrek, waarom zag die Cody dat niet? Die kerel had echt een bril nodig, maar Clint wist dat een neger niet graag met een bril werd gezien. Clint maakte met twee vingers een kuiltje in zijn kin en bekeek zichzelf een tweede keer. In de zijspiegel. Cody zei:

'Weet je, je lijkt eigenlijk veel meer op John Travolta.'

'John Travolta heeft toch ook een prikje in de kin?'

'Een John Travolta zonder prik in de kin. Ja, nu weet ik aan wie je me doet denken. Ik denk dat we voor het verkeerde huis staan, Clint. Waar woont Travolta ergens?'

'Je bent me aan het treiteren', zei Clint, en hij vloekte omdat hij een puistje in zijn kin had opengekrabd.

'Ah, shit, en je maakt me aan het bloeden. Je bent gewoon jaloeers, cabron. Ik ken dat. Je hebt ook nog een vierde groep mensen. Dat zijn de arme sukkels die op niemand en niemandal lijken behalve op zichzelf. Ze zijn met velen en ze kunnen er niets aan doen, maar je mag dat niet afreageren op de rest van ons.'

Cody klapte de zonneklep omhoog. Het was tijd om Clint terug naar de aarde te halen. Clint kon nu niet anders dan zijn vriend strak aankijken.

‘Waarvoor dient dat wapen? Je wilt Benny toch niet onder druk zetten om hem te laten geloven dat jij hem bent?’

Clint grijnsde zijn tanden bloot en bracht zijn gezicht dichterbij. Alsof hij Cody had meegenomen op een afspraakje in de drive-in en op het punt stond om hem een tong te draaien. Toen maakte hij een paar knoopjes van zijn hemd los en toonde zijn borstkas. Er plakte een pakketje op.

‘Weet je wat dat is?’

‘Een bom omdat je toch niet zo op Benny Benito lijkt als je zelf wilt geloven?’

‘Dat is mijn troef, cabron. Ik wil het heus niet zomaar op een bordje krijgen omdat ik toevallig mijn smoeltje mee heb. Nee, ik wil deze baan voor me winnen. Ik wil ervoor werken. Dit is bloed, Cody. Bloed, zweet en tranen mag het me kosten. Fakebloed.’

Hij kneep erin, niet te hard omdat hij het nog wat wilde sparen voor straks.

‘Jezus Christus’, zei Cody. ‘Je bent gek.’

‘Een wapen dat niet is geladen en een zakje fakebloed, cabron. Ik ga het zo spelen dat het allemaal levensecht lijkt. Zie je, ik heb gisteren nog een idee gekregen in mijn slaap.’

‘Waarom heb je me dat niet verteld bij het ontbijt?’

‘Omdat ik wist dat ik dan niet hier met jou in de wagen voor het huis van Benny Benito zou zitten. Ik ga hem van zijn sokken blazen. Het zal zo gebeurd zijn. Wij dringen binnen, ik bied me aan als lookalike, jij wordt een beetje nerveus, we maken ruzie...’

‘Dat zal niet zo moeilijk zijn om na te spelen.’

‘We kibbelen wat en dan haal jij het wapen tevoorschijn en schiet me neer.’

‘Ik schiet je neer?’

‘Jij schiet me neer.’

‘In het huis van Benny Benito?’

‘In het huis van Benny. Voor Benny’s ogen.’

‘Waarom zou ik in hemelsnaam “Benny Benito” willen neerschieten? Ik dacht dat jij voor hem wilde werken.’

‘Je schiet toch niet echt “Benny Benito” neer? Het is een screentest.’

‘Ik ben blij dat ik mag meedoen in jouw poppenkast.’

‘En dan ga ik sterven zoals het hoort en zoals Benny ook al deed in *Scrabble Man*. Hij zal niet weten waar hij het heeft want dat is namelijk mijn idee, cabron. Ik ben niet zomaar een lookalike. Ik ben meer dan dat. Ik ben zijn schaduw. Je moet het tegenwoordig een beetje kunnen inkleden. Je moet eruit springen. Het volstaat niet meer om gewoon te solliciteren. Je moet ze overdonderen.’

Clint haalde het wapen tevoorschijn.

‘Ben je er klaar voor?’

‘Kan ik je niet gewoon hier neerschieten? Dan hebben we het achter de rug en kunnen we op Lincoln Avenue nog een kop koffie drinken en het over de L.A. Lakers hebben.’

‘Maar dan ziet Benny het niet.’

‘Nee, Clint, dan ziet Benny het niet en het is misschien wel beter dat hij het niet ziet, man. Je hebt het hier over binnenvallen in het huis van een bekende acteur op Sunset Boulevard in Beverly Hills. Met een wapen. Je hebt het over zijn vloer besmeuren met een paar flessen ketchup, en waarom eigenlijk?’

‘Een auditie, cabron. Een auditie.’

Cody keek naar buiten en zag de villa. Benny Benito had – zo had Clint het opgezocht als een scholier die een spreekbeurt moest voorbereiden – in totaal vier villa’s. Drie daarvan lagen ofwel in het buitenland of op een eiland. Een

ervan wás zelf een eiland. Hij had ook nog een flat in hartje Manhattan, New York, en een klein stadje in Nevada, maar dit schamele stekje was het kleinste van de hele hoop. Een buitenbeentje. Het lelijke eendje. Het had ‘maar’ negen slaapkamers en acht en een halve badkamer, en het werd door Benny Benito maar sporadisch gebruikt. Hollywood was een hel waar je werkte, niet woonde. Clint had dit huis uitgekozen omdat hij wist dat Benny in de stad was voor zaken en omdat het net niet groot genoeg was om in te verdwalen. Cody zei:

‘We gaan dus gewoon binnen bij Benny Benito?’

‘Zo is dat, cabron.’

‘We weten zelfs niet eens of hij wel thuis is.’

Clint stapte uit. Cody stak zijn hoofd door het open portier. Hij wilde Clint nog een beetje bij zich houden. Het hele gedoe uitstellen. Hij had ineens niet zoveel zin meer om bij Benny Benito op de koffie te gaan.

‘Een lookalike, is dat eigenlijk een vak?’

Clint zat al in de zone. Hij was al weg. Was zich aan het voorbereiden op zijn rol als Benny Benito. Cody staaarde naar het wapen in zijn hand en zei nog:

‘Kun je niet gewoon een foto en een cv’tje in de bus drop-
pen?’

Maar Clint haalde diep adem en hoorde het niet meer.

Hij was al Benny Benito.

‘Blijven staan, spaghettivreter! Of je staat straks stijf van het lood in je lijf!’

Benny rende voor zijn leven.

Nee, nee, nee, hield hij zichzelf voor.

Hij wilde niet in de rug worden geschoten. Hij klom als een bezetene de brandtrap op.

Geen denken aan, man, dacht hij. Deze keer zullen ze me niet krijgen.

‘Ik heb je gewaarschuwd, partner.’

Benny keek nog één keer naar beneden en zag hoe zijn collega hem op de hielen zat.

‘Ik weet dat jij de Scrabble Man bent!’

Hij was nu bijna op het dak. Het was een fluitje van een cent geweest om er te komen, maar hij wist dat hij hier moest stoppen. Hier lag zijn lot. Maar dat betekende niet dat hij er vrede mee moest hebben.

‘Ik stel het op prijs dat je op me gewacht hebt, partner’, zei zijn buddy bij de LAPD.

‘Ik kon niet anders’, zei Benny en hij meende het nog ook, want het liefst van al was hij op dat dak geklauterd.

‘Waarom heb je het gedaan?’

Het enige wat Benny kon bedenken was: waarom heb ik het niet gedaan? Waarom ben ik niet gewoon dat dak opgeklauterd en gaf ik ze allemaal het nakijken? Waarom ben